

Mielenliikutus

Dresa

12. tammikuuta 2014

”Hienoa! Saadaan sitten perusteellisempi henkilökuva”, vastasi Taina innokkaasti, kun annoin hänelle toissapäivänä luvan tonkia taustatietojani. Lupa oli tuskin muuta kuin muodollisuus, mutta jos kerran haastatellaan ammattilaisten voimin, niin tehdään se sitten hänen tavallaan, ajattelin.

Tapaamispäivänä merkitsin, tapojeni mukaisesti, viestimeeni määränpään ja reittisuunnitelmani, vaikka oltiinkin samassa kaupungissa ja tunsin kohteen. Taksi odotti jo pihalla, kun pääsin ulos pilvisen taivaan alle.

”Täytyy varmaan ottaa takapenkkikin käyttöön”, tokaisi taksikuski, kun näki minun raahaavan säkkikaupalla tavaraa ulko-ovelta.

”Minne vaan mahtuu”, huudahdin, ”Ei tarvitse turhaan varoa.”

Pyysin kuskia viemään minut ensin läheiseen konditoriaan, jonka antimista olin nautiskellut jo lukemattomia kertoja aiemmin. Huusin konditorian ovelta saman tien: ”Neljä munkkipossua, kiitos!”

Halusin olla omavarainen makean suhteen. Jos vaikka toimituksessa ei ymmärrettäisi makean päälle.

Maksoin ostoksesta kymmenkertaisesti, mitä uusi myyjä jäi kummas-telemaan. Tällaiset odottamattomat hyvät eleet saivat tyypillisesti muut hämmennyksen valtaan, mutta eiväthän he ymmärtäneet, että raha oli jo menettänyt merkityksensä — ainakin minulle.

Nousin takaisin taksiin. Kirjoitin munkkikääreeseen päälle ”haastatteluun”, ja otin kääreestä ja sen sisällöstä kuvan vaistomaisesti. Annoin kuskille uuden osoitteen, ja aloin taitella munkkikuitista origamia.

Taksi johdatti minut lopulta toimituksen pääovelle. Kuskin kasvoilta heijastui jälleen tuttu ällistys, kun halusin maksaa matkasta kymmenkertaisesti. En vieläkään ollut keksinyt pettämätöntä tapaa vakuuttaa muut vilpittömyydestäni. Lopulta rahat kelpasivat kuskille, joka mumisi jotakin epäkiinnostavaa maksun verotuksesta.

Nousin ulos autosta ja katselin ympärilleni. Kadulla näkyi vain satunnaisia uneliaita ohikulkijoita, joita saapumiseni ei näyttänyt tippaakaan kiinnostavan. Ja miksi olisikaan. Kuski ehti jo avata tavarasäilön luukun, mutta pyysin häntä odottamaan. Olin nimittäin pyytänyt jo etukäteen Tainaa järjestämään kantoapua — kysyminen ei maksa mitään.

Noudatin saamaani ohjeistusta: marssin pääovesta sisään ja ilmoittauduin vastaanottotiskillä. Palvelu oli huvittavan kömpelöä, ja ihmekös tuo, kun päätin puhua huvin vuoksi vain urdua.

Muutaman minuutin kuluttua Taina saapui vastaanottoaulaan, ja hänen seurassaan pari toimittajaharjoittelijaa. Taina ja minä esittäydyimme toisillemme. Tapasin Tainan nyt ensi kerran. Arvioin hänet viisikymppiseksi, ja ensivaikutelmani hänestä oli jäykän virallinen. Vastaanottovirkailija katseli minua palvelutiskin takaa kummasti, kun äkkiä puhuinkin täysin ymmärrettävällä kielellä.

”Aineistoni on vielä taksissa”, kerroin. Anonyymit harjoittelijat ymmärsivät heti yskän ja lähtivät noutamaan omaisuuttani.

”Vien teidät kokoustilaan”, sanoi Taina. ”Tavaranne saapuvat kyllä pian.”

Toimitus teki työtään modernissa sokkelossa, jossa hissit ja avainkortit paljastivat uusia piilotettuja käytäviä. Siellä täällä oli toisistaan erotettuja osastoja, joissa harhaili uneliaita olentoja, joiden työtehtäviä tuskin kukaan ymmärsi.

Tainan mukaan olimme perillä. Meitä odotti kahdenkymmenen vuoden takaista tyyliä edustava kokoustila.

”Onko huone sopiva teille?”

”On kyllä”, totesin. Huone oli jopa suurempi kuin olin pyytänyt. Valtaava pöytä jakoi tilan, ja seinät oli koristeltu edesmenneillä presidenteillä. Kokoustilan vieressä oli reilunkokoinen edustusparveke ja käytävällä pieni kahvila, josta sai muun muassa munkkipossuja.

”Odotellessamme, että avustajani tuovat tavaranne, haluaisitteko kenties kahvilasta jotakin?”

Kohteliaisuussyistä päätin jättää aiemmin hankkimani munkit syrjään: ”Iso kuppi mustaa kahvia ja munkkipossu”, vastasin.

Palasimme Tainan kanssa kokoushuoneeseen, ja asetuimme aloillemme, pyynnöstäni pöydän vastakkaisiin pätyihin. Jos toiveeni tuntuikin Tainasta oudolta, en havainnut sitä hänestä. Pilvistä säätä koskeva kankea sananvaihtomme muuttui lopulta virikkeelliseksi keskusteluksi hyvän munkkipossun määritelmästä. Hyvä aihe.

Kun avustajat olivat kantaneet tavarani viereeni ja poistuneet ilmeettöminä, Taina sulki oven ja aloitti: ”Mikäli teille sopii, niin aloitan kertomalla

lyhyesti, miksi pidän haastatteluanne erityisen kiinnostavana. Sen jälkeen voisimme käydä vapaata keskustelua ja pitää taukoja silloin kun haluatte. Arvioni mukaan tässä menee pari tuntia. Ajattelin myös tallentaa haastattelun. Sopiiko tällainen järjestely teille?”

Minulla ei ollut mitään esitettyä vastaan.

”Kiinnostukseni perustuu onneen, joka teitä on elämässänne kohdannut. Mitä enemmän saan elämästänne selville, sitä onnekkaammalta vaikutatte. Toinen syy on siinä, miten jokapäiväistä elämäännne luonnehditaan.”

”Mitä elämästäni on kerrottu?” kysyin kiinnostuneena.

”Merkitsette kuulemma muistiin elämänne kaikkein pienimmätkin yksityiskohdat, sekä menneet että tulevat. Onko näin?”

”Kyllä vain, tallennan elämäni muun muassa tekstin, äänen, kuvan ja videon keinoin. Tekninen kehitys tuo jatkuvasti uusia keinoja.”

Avasin avustajien tuomat säkit ja kaivoin esille sekalaisia papereita, muistivihkoja, tallenteita, viestimiä ja soitinlaitteita vuosien takaa.

”Tässä näette ensimmäiset merkintäni, jotka tein kaksikymmentäkaksivuotiaana”, sanoin, ja vein kasan muistivihkoja ja laitteita Tainan luokse. ”Tapani ovat muuttuneet noista ajoista huomattavasti: ajatusten tallentaminen ja niiden palauttaminen mieleen on nykytekniikalla paljon helpompaa.”

Taina selaili merkintöjäni hetken. Yksittäisten bussimatkojen, ruokailusuunnitelmien ja kunnallisvaalitulosten tarkka raportointi ei vaikuttanut saavan osakseen paljon ymmärrystä, jos lainkaan.

Kokoustilan seinältä minua tuijotti taulustaan presidentti, jonka kasvoja en tunnistanut.

”Voitte pitää kaiken tänne tuomani aineiston, jos vain haluatte”, totesin — eihän minulla ollut enää käyttöä merkinnöilleni.

Taina ei vastannut mitään.

”Mitä varten tallennatte elämäännne?” kysyi Taina hetken kuluttua.

Halusin vältellä aihetta vielä hetken, jotta saisin kuulla, mikä oli saanut Tainan ottamaan minuun yhteyttä toissapäivänä. Vastasin: ”Minulle on tärkeää tuntea menneisyys. Lupaen vastata aiheeseen pian.”

Taina jatkoi taustojen kartoittamista: ”Päädyitte julkisuuteen sen jälkeen, kun useiden vedonlyöntitoimistojen palvelimille tehtiin laaja tietomurto. Vaikka palvelimilta kerätty data olikin hieman kyseenalaista, tai ehkä juuri siksi, monet uhkapeleistä kiinnostuneet halusivat löytää ne pelaajat, jotka olivat osuneet useimmin oikeaan. Nuo tilastollisen analyysin tulokset julkaistiin kolme päivää sitten PeliLeaks-verkkosivulla. Oletteko tutustunut tuloksiin?”

”En ole”, vastasin. Se oli totta, mutta arvasin kyllä tulosten merkityksen.

”Teidän nimenne on joka tapauksessa jokaisella listalla kärkipäässä. Tuoloin ajattelin, että olette vain taitava vedonlyöjä, ja olette saanut voittonne ahkeralla taustatyöllä. Sen jälkeen hankkimani tiedon valossa vaikuttaa kuitenkin siltä, että taito ei yksin riitä selitykseksi. Missä vain liikuttekin, teille tuntuu siunaantuvan kohtuullisia arvontavoittoja ja sijoitustuottoja samalla kun epäonni karttaa teitä.

”Kaikesta päätellen pidätte matalaa profilia, mutta pienistä puroista on lopulta kertynyt suuria jokia, ja olette nyt täällä. Mistä on kyse?”

Minulla oli jo käsitys, että jättiotsikot saanut tietomurto olisi pääsyy kiinnostukseen minua kohtaan. Nyt sain varmistuksen tärkeimmästä tekijästä, joka johti viime päivien julkisuusongelmiini: ilman epäonnista tietomurtoa jäljilleni ei olisi päästy helposti. Halusin vielä tuntea tuttavapiirini juorunvälittäjät, joten heitin vastakysymyksen: ”Ennen kuin vastaan, haluaisin vielä tietää, mistä muualta kuin PeliLeaks-sivulta olette saanut tietonne?”

”Ymmärrättehän, etten voi kertoa moista”, hän vastusteli.

Vastauksen sävystä päättelin, etten saisi haluamaani vastausta, joten annoin asian olla. Olihan minulla joka tapauksessa ennakkokäsitys näistä auliista tietolähteistä. Päätin, etten enää olisi niin höveli heidän kanssaan.

Ehdotin Tainalle lyhyttä taukoa: halusin käydä parvekkeella. Samaa juhlallista parvekettä olin joskus ihaillut katutasolta ja miettinyt, tuuleeko siellä kovaakin. Katutasolla ei ainakaan tuullut tänään lainkaan.

Parvekkeen lattia oli kauttaaltaan märkä edellisen yön sateiden jäljiltä. Yläkerroksissa tunsikin jo kevyestäkin tuulesta, kuinka kosteaa ilma oli. Söin viimeisetkin munkkipossusta.

Samalla kun siirryimme takaisin sisälle, pyysin lasillisen vettä, jonka Taina toikin heti minulle. Palasimme takaisin pöydän eri päätyihin, neljän metrin päähän toisistamme. Jutustelimme hetken kokoushuoneen vanhentuneesta sisustuksesta, mutta juttu ei oikein sujunut. Etäisyys välillämme ei tainnut helpottaa.

”Hyvä on. Kerron teille onneni lähteen”, julistin. ”Pystyn matkaamaan ajassa.”

Pidin tässä kohtaa tauon, jonka aikana tarkkailin Tainan reaktiota. Kerroin nimittäin kyvystäni ensi kertaa. Taina tarkasteli minua vähäeleisen asiallisesti. Piti minua luultavasti hulluna! Halusin antaa itsestäni kuvan järkevänä miehenä, joten jatkoin selitystäni: ”Pidän kirjaa kaikista tapahtumista, jotta pystyisin muistamaan menneisyyden tapahtumat riittävän tarkasti. Vietän elämäni kuten haluan ja tarvittaessa palaan menneisyyteen.”

Taina oli mietteisään, kuten sopi odottaa.

”Olette siis matkustanut ajassa paljonkin?” tuumaili Taina nyt aiempaa varautuneemmin.

”Kyllä”, vastasin, ”vähintään satoja kertoja — en ole itse asiassa pitänyt lukua”.

”Voitteko kertoa, mitä viestiä tulevaisuus tuo?” uteli Taina.

Päätin jättää ivan huomiotta, ja sanoin: ”Itse asiassa en ole koskaan matkustanut tulevaisuuteen. Kun matkaan menneisyyteen, niin olen toki menneisyyden näkökulmasta nähnyt joitakin tulevaisuuden asioita. Siirryn yleensä vain lähimenneisyyteen. En ole kuitenkaan koskaan elänyt kalenterin mukaan näin pitkälle, joten minulla ei ole sen enempää tietoa tulevaisuudesta kuin teilläkään.”

”Miten harmillista”, hän pilkkasi.

Kun en reagoinut Tainan kommenttiin millään muotoa, hän jatkoi: ”Vaikka ette voi kertoa tulevaisuudesta, pystyttekö jollain muulla tavalla todistamaan, että pystytte aikamatkailuun?”

Minulla ei tosiaan ollut vakuuttavia todisteita, mutta annoin tapahtuneen puhua puolestaan. Vastasin: ”Olen lunastanut esimerkiksi suurimmat vedonlyöntivoittoni elämällä siihen asti, kunnes näen tuloksen, painamalla tuloksen mieleeni, tekemällä lyhyen aikamatkan lähimenneisyyteen, ja lyömällä vetoa näkemäni tuloksen puolesta. Useimmiten tulos pysyy samana.”

”Useimmiten?”, ihmetteli Taina.

”Niin”, vastasin. ”Menneisyydessä käyttäydyin tietyllä tavalla, ja tästä seurasi näkemäni lopputulos. Kun nykymieleni siirtyy menneisyyteen, käytökseni yleensä poikkeaa edellisestä kerrasta, ja tämä voi johtaa erilaiseen lopputulokseen. Kyse voi olla myös jostakin kvanttimekaniikan ilmiöstä — en tunne sitä maailmaa. Oli miten oli, tulevaisuus ei aina toistu samalla tavalla.”

Aihepiirin muuttuminen oli selvästi yllättänyt Tainan. Hän käytti hetken keksiäkseen mielekkäitä kysymyksiä, ehkäpä lukemansa science fiction -kirjallisuuden pohjalta. Hän antoi palaa: ”Kuinka nämä aikamatkat oikeastaan tapahtuvat? Pitäisikö minun yllättyä, jos näkisin teidät kolmessa eri paikassa samaan aikaan? Eikö näistä tilanteista synny helposti jotakin paradoksaalista?”

”Ei sentään”, vastasin nopeasti, ”kehoani on vain yksi kappale.” Tämä lause kuulosti oudolta jopa minusta. ”Kun teen aikamatkan, mieleni siirtyy silmänräpäyksessä menneisyyden kehooni. Koska kehossa on uusi mieli, teen eri asioita kuin edellinen kehossa ollut mieli, joten aikajatkumo taitaa siinä kohtaa haarautua.”

”Näkyykö tämä uusi mieli sitten jollakin fyysisellä tavalla kehossa?” Taina kysyi.

Tuumailin hetken ja vastasin: ”Totta puhuen, en ole koskaan ymmärtänyt tai ollut kiinnostunut, mitä siinä tapahtuu. En ole esimerkiksi lähtenyt vertailemaan magneettikuvia aivoistani. Elämäntapani ei muuttuisi, oli selitys mikä hyvänsä.”

Pilvet olivat nyt harvenneet. Sälekaihtimet loivat auringonsäteistä raihdallisen kuvion suurelle pöydälle välissämme.

”Eikö aikamatkalle lähteminen aiheuta vaaratilanteita?” kysyi Taina.

”Kyllä vain. Kun ensi kertaa kokeilin aikamatkustusta, en tietenkään uskonut koko asiaan, joten en odottanut siinä olevan mitään riskiä. Siitä lähtien olen noudattanut tinkimätöntä kurinalaisuutta.”

Hörppäsin tässä kohtaa lasistani kylmää vettä. Dramatiikan mestari.

”Ensinnäkin, en ole koskaan aikamatkustanut kehooni, joka olisi nuorempi kuin kaksikymmentäkaksi vuotta. En ole varma, pystyykö esimerkiksi lapsen pieni pää tai vasta kehityksessä olevat aivot ottamaan vastaan nykyistä mieltäni. Sitä paitsi, teini-iän läpi eläminen uudelleen ei inspiroi minua.”

”Sanos muuta”, Taina kommentoi.

”Toinen asia on”, jatkoin, ”että siirryn vain sellaisiin ajanhetkiin, jotka ovat turvallisia. Merkintäni auttavat minua löytämään sopivan ajanhetken. Kolmanneksi, tulevaisuus on epävarma — myös minulle — joten en rohkene siirtyä tulevaisuuteen.”

”Kerroitte käyttävänne merkintöjä ajanhetken valinnassa. Käytätte paljon vaivaa niiden laatimiseen — miten merkinnät auttavat teitä?” Taina kysyi.

”Aivan. On katsokaas turvallisempaa siirtyä nukkuvaan kehoon kuin liikenteen seassa kulkevaan, sillä ajan ja paikan orientaatio häiriintyy hetkeksi. Merkintäni tarjoavat käyttööni laajan kokoelman menneisyyden tilanteita ja hetkiä, joista voin valita.

”Ennen kuin siirryn menneisyyteen, merkintöjen avulla voin lisäksi opiskella siihen aikaan liittyviä tietoja: näin en vaikuta liian oudolta.”

”Totta puhuakseni”, Taina ehti sanoa, ”teitä on kuvailtu... omalaatuiseksi, pyrkimyksistänne huolimatta.”

Taina vaikutti nyt keksivän uusia kysymyksiä vaivatta. ”Koetteko olevanne etäinen tai hajamielinen?”, kuului seuraava.

”Muiden silmissä varmasti molempia”, naurahdin. ”Oletetaan, että olen sopinut ystäväni kanssa juhlien järjestämisen yksityiskohdista. Sitten omasta näkökulmastani elän vaikkapa kolmenkymmenen vuoden ajan aikamatkustuksen avulla ja palaan jälleen tuohon hetkeen.

”Jos muistiinpanoni ovat hatarat, en välttämättä muista juuri mitään siitä keskustelusta, joka ystäväni mielestä käytiin hetki sitten. Pakko myöntää, että ihmissuhteeni ovat kärsineet: elämäni varmaankin näyttää muiden silmissä olevan vain tyhjän elämän tallentamista.”

Taina tarttui yksityiskohtaan: ”Käytitte esimerkkinä kolmenkymmenen vuoden mittaista aikamatkaa. Se oli vain heitto, mutta kuinka vanha katsoitte olevanne? Kehonne on kolmekymmentäviisivuotiaan, se näkyy henkilötiedoistanne, mutta kuinka vanha mielenne on?”

Jäin pohtimaan asiaa hetkeksi. Aikakäsitykseni poikkesi ymmärrettävistä syistä tavallisesta, joten en ollut koskaan tullut ajatelleeksi mieleni ikää. Lopulta vastasin: ”Vanhempi kuin kukaan muu, sen verran osaan sanoa.

”Olen kolunnut maailman halki, tutustunut ihmiselämän monipuolisuuteen, opetellut haluamani taidot, kerännyt lähes rajatta erilaisia kokemuksia ja nähnyt ajastamme erilaisia versioita. Niin, ja lisäksi viiniä, laulua ja nautintoja.”

Taina vaati lisätietoja: ”Palaan vielä varsinaiseen kykyynne. Mitä teette, jotta aikamatka tapahtuu? Siis käytännössä?”

Sanoin varoen: ”Ennen kuin vastaan, pyydän teitä pysymään jatkossa paikallanne. Jos haluatte nähdä lähemmin, käyttäkää kiikareita, jotka jätin muistikirjojen viereen.”

”Tämähän on naurettavaa: katsella nyt kiikareilla pöydän yli!” paheksui Taina.

”Aikamatkustuksen avulla pystyn välttämään pienet harmit, mutta varsinainen ongelma piilee yllättävissä vaaroissa. Haluan varmistaa, ettette ole vaaraksi. Onko selvä?”

”Selvä”, hän vastasi ja yllättyi puheeni totisuudesta.

Kaivoin taskustani nyrkin kokoisen metallisen rasian. Avasin sen hitaasti niin, että Taina näki sen sisällön. Jos Taina olikin välillä ollut syvästi mietteissään kaikesta sanotusta, nyt hän oli pelkkää tarkkaavaisuutta. Hän katseli edessään pitelemääni pallonmuotoista esinettä, joka sai ilman hohtamaan heikosti puolen metrin säteellä. Taina nosti kiikarit välillä silmilleen, kun hän tarkasteli pallon lukemattomia yksityiskohtia.

”Tuoko...”, Taina aloitti, mutta ei osannut jatkaa. Tähän asti hänessä vallinnut rutinoitunut tyyneys korvautui innokkuudella, jonka pallon läpikäytyä hohde synnytti.

”Tämä pallo on aikakoneeni”, aloitin selitykseni. Isäni serkku, jota pidin viisaana mutta merkillisenä miehenä, oli määrännyt testamentissaan minulle lahjoitettavaksi erään tallelokeron sisällön, kun täyttäisin kaksi-

kymmentäkaksi vuotta. Tallelokerosta löysin tämän pallomaisen laitteen, erikoisia vieraita tekstejä ja minulle osoitetun kirjeen.

Kirjeessä kerrottiin, kuinka laite oli aikoinaan löydetty Länsi-Australiasta aavikon kätkemistä muinaisista raunioista ja kuinka laite oli sittemmin päätynyt omistajalta toiselle.

Laitteessa ei ollut minkään nykylukituksen piirteitä. Sen pinnalla oli monimutkainen koneisto, jolla voi asettaa halutun ajanhetken. Oletin, että laitteen aiemmat omistajat olivat löytäneet hajanaisista dokumenteista neuvot, joilla he oppivat laitteen käytön. Itse en osannut tulkita sitä kolmiulotteista kirjoitusta.

Kerroin Tainalle kaiken, mitä tiesin pallon alkuperästä ja muustakin. Taina kuunteli tarkkaavaisena, mutta hänen mieleensä tulvi niin paljon kysymyksiä, ettei osannut kysyä yhtäkään.

”Kun käytän laitetta,” jatkoin, ”se särkyy samalla käyttökelvottomaksi. Särkyminen on samalla viimeinen asia, jonka näen ennen aikamatkaa. Kun siirryn menneisyyteen, siellä on aina ehjä laite tallessa, joten pystyn jatkamaan elämäntapaani. Uskon, että jos siirtyisin tulevaisuuteen, tämä laite olisi rikki käytön seurauksena.”

Join loput nyt jo auringossa lämmenneestä vedestäni, mikä varmasti vaikutti Tainasta oudolta tyyneydeltä. ”Tämä on ainoa aikakone, jonka tiedän.”

”Sen uskon”, Taina vastasi.

Hetken hiljaisuuden jälkeen Taina otti taas ohjat käsiinsä: ”Mitä aiotte tehdä seuraavaksi?”

”Olen aina pyrkinyt poistamaan kaikki uhat laitteelleni ja elämäntavaleni. Siksi päätin jo ennen tänne tuloani, että aion estää vedonlyöntitoimistojen tietomurron. Tuosta tapahtumasta alkoi julkisuus, joka nyt rajoittaa elämäntapaani. Palaan noin vuoden verran ajassa taaksepäin.”

”Jos kerran haluatte välttää kaikkia riskejä, niin miksi ihmeessä tulitte tänne haastateltavaksi?” Taina kummasteli.

”Niin”, huokaisin. ”En pitänyt haastattelua kovin vaarallisena, sillä olenhan varautunut: aikakone on ollut koko ajan käyttövalmiina. En ole puhunut aikamatkailusta aiemmin kenenkään kanssa, ja olen kaivannut ulkopuolisen mielipidettä. Minua kiinnosti myös tulla haastatelluksi ensi kertaa.

”Aikamatkailun tutkiminen on osoittautunut itselleni liian vaikeaksi, enkä ole voinut ottaa tutkijoihin yhteyttä laitteen menettämisen pelossa. Halusin antaa tässä samalla merkittävän jutunaiheen ja testata elämäntapani järkevyyttä keskustelemalla.

”Mitä sanotte? Vaikka elämäntapani onkin vieras, vaikuttaako toimintani hyvin perustellulta?”

Taina vastasi epäröiden: ”Tuota, en osaa sanoa. En ole vielä kunnolla käsittänyt aikakoneen suomia mahdollisuuksia. Ehkä se on järkevää.”

Keskustelimme vielä hetken vaihtoehtoisista elämäntavoista. Kerroin, että onnettomuuksien estäminen aikamatkailun avulla ei kuulunut harrastuksiini. ”Mielenrauha, julkisuusvaara, pisara meressä — tiedättehän.”

Minusta alkoi tuntua, että haastattelun jatkamisesta ei olisi enää iloa itselleni.

”Ehkä on minun aikani poistua. Luvallanne teen aikamatkan tässä huoneessa. Uskoakseni teille ei koidu sen enempää vaaraa kuin ympäröivälle maailmallekaan, mutta pyydän silti lupanne.”

”Tottahan toki!” vastasi Taina. ”Saamme tallennetuksi itse matkankin.”

”Olkoon niin”, sanoin. ”Kun käynnistän laitteen, siitä lähtee valoa ja se särkyy. Kaikki on ohi sekunnissa, sen verran tiedän. Sitten voitte nousta tuoilta ja jatkaa työtänne. Oli hauska tavata. Ehkä käyn tervehtimässä teitä menneisyydessä, vaikkapa juttuvinkkien varjolla. Hyvästi.”

”Hyvästi”, Taina vastasi ristiriitaisin mieltein.

Puristin aikakonetta ja liu’utin samalla sormiani pallon pinnalla tottunein liikkein. Pallon valo alkoi samalla kirkastua ja kaareva pinta murtui otteessani yhä pienemmiksi sirpaleiksi, jotka valuivat sormieni välistä. Voimakas valo sattui hetken aikaa silmiini ja tunsin menettäväni tasapainoni.

”Oletteko kunnossa?” kysyi Taina huolestuneena.

Huomasin makaavani lattialla, jolle olin ilmeisesti kaatunut. Nousin istumaan, ja kun katselin nopeasti ympärilleni, huomasin tuntemattoman presidentin katseen seinällä ja kätkemäni munkkikääreä pöydän alla. Jalkojeni alla oli kasa teräväreunaisia hiutaleita. Aurinko paistoi ikkunasta kirkkaasti sälekaihtimen läpi.

Katsoin Tainaa hämmentyneenä. Lohdutukseksi Taina esitti hetken kulluttua näkemyksensä: ”Mietin tässä vain. Ette maininnut mitään siitä, mitä nykykehollenne käy aikamatkalla. Ehkä aikakone ei *siirrä* mieliä, kuten väititte, vaan *kopioi* niitä. Ehkä nykymielenne on nyt kopioitu vuoden takaiseen vaihtoehtomenneisyyteen.”

Taina käänsi katseensa kahvilaan: ”Pysykää hetki paikallanne — tuon teille lisää vettä.”

